

פרשת כי-תשא

בתחילת הפרשה התורה מצווה את משה רבינו, כיצד סופרים את עם ישראל- זה יתנו מחצית השקל בשקל הקודש" ועל ידי כך לא יהיה בהם נגף, כשיספרו אותם.

ויש לשאול למה דווקא כשסופרים את בני ישראל, יש חשש שיהיה בהם נגף, ועוד למה נתנו חצאי שקלים, ולא שקלים שלמים.

הנה כשעם ישראל הגיע להר סיני, נאמר "ויחן שם ישראל כנגד ההר" ומדוע לא כתוב ויחנו ואומר רש"י שהיו עם ישראל מאוחדים ואז אמר הקב"ה שהגיע השעה לתת את התורה לעם ישראל, רואים אנו שכשעם ישראל מאוחד, הם בדרגה מיוחדת ומוכנים לקבל תורה.

וכן בפרשת וזאת הברכה (דברים ל"ג ה') מברך משה רבינו את עם ישראל ואומר: "ויהי בישראל מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל" וכתב שם רש"י שכשעם ישראל הם מאוחדים וביחד שבטי ישראל אז ה' הוא מלכם.

נמצאנו למדים שכשעם ישראל הם מאוחדים, הם במדרגה גבוהה מאד, ואחרת לגמרי ממצבם בפירוד, ולפי זה אפשר אולי לומר שזה החשש הגדול לנגף בזמן סופרים אותם, שהרי כשסופרים לוקחים כל אחד לחוד, ומונים אותו בפני עצמו, וזה מבטל את מעלת האיחוד של כלל ישראל, ולכן יש חשש גדול לנגף שיכול להוצר על ידי כך.

ואיך אפשר לפתור בעייה זו, על ידי שיתן כל אחד מחצית השקל רק חצי, כדי שידע שבלי השני הוא איננו מושלם ורק כשמחברים את כולם ביחד נוצרת השלימות של כלל ישראל.

לפי זה נוכל להבין מדוע בשביל קרבנות ציבור, צריך דווקא שכולם יתרמו וכמו שפסק הרמב"ם בהלכות שקלים שאם אין לאדם מה ליתן בשביל מחצית השקל לקרבנות ציבור, שואל או מוכר כסותו, הוא צריך למכור את הבגדים שלו כדי להשתתף במצווה זו.

וצריך להבין מדוע מה כל כך נורא, שאחד לא יתן מחצית השקל לקרבנות הציבור, ימצאו כבר איזה תורם, שישמח לזכות במצווה של תרומה לבית המקדש.

אבל לפי מה שביארנו, התירוץ פשוט אי אפשר שלא כולם יתנו, מכיוון שאז חסר בקרבנות הציבור, המעלה שבאים מכל עם ישראל בלי יוצא מן הכלל, ולכן חייבים שכל אחד ייתן ואפילו ימכור את בגדיו בשביל זה, כדי שהקרבנות יהיו מכל עם ישראל, בלי יוצא מן הכלל, שאז זה מעלה מיוחדת.

נלמד מכל זה כמה חשובה האחדות ביננו, וכמה חשוב שנהיה כולנו יחד בשמחה.

